3 වන පිටුවෙන් (සුමනදාස කන්දයියා සහ)

නිර්මාතෘවරයා විය. මේ සියල්ල දෙස බලන විට අද නිජබිම සංකල්පය යල් පැන ගිය වැදග ම්මකට නැති "පුස්සක්" වී තිබේ.

එක්සත් ව්‍යවස්ථාවක් තුළ

මා මේ වැල්වටාරම්වලින් ලිපිය ඇරඹුවේ පසුගිය අඟහරුවාදාවකත්, බදාදාවකත් (10 සහ 11 දිනවල) තමිල්නාඩුවෙන් අසන්නට ලැබුණු වාර්තා කිහිපයක් පැටලිලි සහිත වූ නිසා ය.

සති තුනකට පෙර ලංකාවට පැමිණි දින සිට මම සිරිත් පරිදි බන්ධුල පද්මකුමාරගේ " මුල්පිටුවට" කන් දෙමි. කියැවීමට අවැසි පත්තර මා තෝරා ගන්නේ ඉන් පසුව ය.

ඇතැම් විට මුල්පිටුවෙන් සිරස්තල පමණක් කියැවීම පාඨකයන් නොමඟ යැවීමට හේතුවිය හැකි බව කනගාටුවෙන් වුවද කිව යුතුය.

බදාදා මුල් පිටුවෙන් කියවන ලද සිරස්තලයක් වූයේ "Jaya Lalitha backs separate state for Lankan Tamils" යන්න යි.

සිරස්තලය එසේ වුවද, එම පුවතේ මුලදීම කියා ඇත්තේ එක්සත් ලංකා ව්‍යවස්ථාවක් පදනම් කරගෙන දෙමළ ජනතාවට ස්වයං පාලන අයිතියක් ලබා දිය යුතු බවය. ස්වයං පාලන අයිතියේත් වෙන ම රාජ්‍යයකත් විශාල වෙනසක් ඇත. ඒ ගැන ඉදිරියේදී කතා කරමි. මුල් පිටුවේ අවධානයට යොමු වූ සිරස්තලය යටතේ පළ වූ දීර්ඝ වාර්තාවේ එක් ඡේදයක් ඉතා වැදගත් ය.

"කෙසේ වුව ද, ජයලලිතා පැහැදිලිව කියා සිටියේ තම පක්ෂය එල් ටී ටී ඊ සංවිධානය ගෙන යන සන්නද්ධ අරගලයට කිසිසේත් සහයක් නොදක්වන බවය. විශේෂයෙන්ම තමිල්නාඩු භූමියෙහි රජීව් ගාන්ධි ඝාතනය කළ එල් ටී ටී ඊයට ඇත්තේ අපිරිසිඳු අතීතයක් නිසාය.

ඊට පෙර දා එම පක්ෂයේම වාර්තාවකින් කියා තිබුණේ එල් ටී ටී ඊ සංවිධානය දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ ගෙන ගිය සන්නද්ධ අරගලයෙන් මිනිස් ජීවිත විශාල සඛ්‍යාවක් නැතිවීම හැර වෙනත් කිසිම ප්‍රතිඵලයක් අත් නොවූ බව ය. අඟහරුවාදා බදාදා පළ වූ ඇයගේ ප්‍රකාශනයන් හි පරස්පර විරෝධී බවක් නැත. ඇත්නම් ඇත්තේ සිරස්තලවල පමණකි.

රැවිලත් කැඳත් බේරා ගැනීම

ජයලලිතා කතා කරන්නේ ඉදිරියේ එන මැතිවරණය දෙස බලමින් "රැවිලත් බේරාගෙන කැඳත් බේරීමේ" වැඩසටහනට අනුකූලව බව අප අමතක කළයුතු නොවේ.

අප බැලිය යුත්තේ සුබදායක පැත්තය. 1983 - 84 කාලයේදී 100% ක් කොටිනට පක්ෂව තිබූ තමිල්නාඩු ජනමතය දැන් ගෝපාලන් සාමි හා නෙඩුමාරන් වැනි ඉතා සීමිත අනුගාමිකයන් පිරිසක් ඇති පුද්ගලයන්ට සීමා වී තිබීම ය.

1980 එවකට අපේ නායකයන් උත්සහ කළාක් මෙන් ඉන්දියාවේ ජනතාව "අපට ඕන රජයක් තෝරා ගත යුතුය" යන මෝඩ ආකල්පයෙන් අප ක්‍රියා නොකළ යුතුය.

(දැන් අපි ජයලලිතාගේ "විසඳුම" ප්‍රශ්නයක ස්වරූපයෙන් ඇයටම ඉදිරිපත් කිරීම)

දෙමළ යෝනක අනන්‍යතාව

"ස්වයං පාලන" ප්‍රදේශයක් වශයෙන් ඇය අදහස් කරන්නේ කුමක් ද? "පේදුරුතුඩුවේ සිට කුඹුක්කන් ඔය දක්වා මවාගත් ඊලාම් සංකල්පය දැන් සුනාමියට ගසාගෙන ගොස් හමාර ය.

ඔවුනට ම සුවිශේෂ වූ දෙමළ භාෂාවක් කථා කරතත් නැගෙනහිර පදිංචි යෝනක සංක්‍රමිණිකයන් තරයේ ම තමන්ගේ අනන්‍යතාව ආරක්ෂා කරති. 1947 සිට අද දක්වා පැවති සෑම මැතිවරණයකින් ම මේ බව ඔප්පු වේ.

කීර්ති ශ්‍රී රාජසිංහ රජු හා ඕලන්ද පාලකයන් අතර ඇති කරගත් ගිවිසුම අනුව නැගෙනහිර පළාතේ අති විශාල ප්‍රදේශයක් කන්ද උඩරට රාජධානියට හිමි බව තහවුරු වේ. එසේ නම් ඉතිරිවන්නේ උතුරු පළාතේ කොටස පමණි.

උතුරු පළාතේ ජනගහනයට වඩා බහුතර දෙමළ ජනතාවක් උතුරු මැද සිට දකුණ දක්වා වූ පළාත් හතේ වාසය කරන බව ජයලලිතාට පෙන්වා දිය යුතුය.

ඉහත කී දෙමළ ජනතාවෙන් 50%කට අධික පිරිසක් පසුගිය ශතවර්ෂ එකහමාර තුළ තමිල්නාඩුවෙන් සංක්‍රමණය වූ තමිල්නාඩු දෙමළ ඡන්ද දායකයන්ගේ ලේ ඥාතීන් බව ඇය වටහා ගත යුතුය.

අද ලංකාවේ දිස්ත්‍රික්ක විසි දෙකෙන් යාපනය දිස්ත්‍රික්කයේ මෙන්ම 50%ට වැඩි දෙමළ ජනතාව ජීවත්වන දිස්ත්‍රික්කය වන්නේ නුවරඑළියයි.

තමිල්නාඩු සම්භවය ඇති දමිළ ජාතිකයන් බහුතරයක් වසන නුවරඑළිය දිස්ත්‍රික්කයට නොදෙන ස්වයං පාලනයක් යාපනයට දීම ජයලලිතාගේ පක්ෂය සාධාරණීකරණය කරනුයේ කෙසේ ද?

වතු කම්කරු ඡන්ද බලය

වතු කම්කරුවන්ගේ ඡන්ද බලය අහිමි කිරීම (1948, රාජ්‍ය භාෂා පනත, (1956) බණ්ඩාරනායක - චෙල්වනායගම් ගිවිසුම (1958) ඩඩ්ලි සේනානායක - චෙල්වනායගම් ගිවිසුම (1965) පමණක් නොව 1977, 79 සහ 81 ඇති වූ ගැටුම්වලින් පසු ද, "භයංකරවාදී සට්ටනයක්" සිදු නොවී ය. දෙමළ "ශ්‍රී" අකුරක් සුළු කාලයක් යෙදුවද, ඉන් පසු උතුරු පළාතෙන් නිරුපද්‍රිතව මොටර් වාහනවල දිස්වූයේ සිංහල ශ්‍රී අකුර ය.

1977 මැතිවරණයේදී අති විශාල ඡන්ද ප්‍රතිශතයකින් තෝරා පත්කර ගන්නා ලද තම මන්ත්‍රීවරුන් තමන්ගේ අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කරගනු ඇතැයි දෙමළ ජනතාව තුළ විශ්වාසයක් පැවතුණේ ය. ලංකාවේ බොහෝ පෙදෙස්වල ජනයාට මෙන් ම, යාපනය දෙමල ජනතාවට ද ආර්ථික "කේන්ද්‍රය හා මර්මස්ථානය වූයේ කොළඹ ය.

ඔවුන් පැතුවේ තමන්ගේ මන්ත්‍රීවරුන් රටේ අනෙක් නායකයන් සමඟ පාර්ලිමේන්තුව තුළදී සමාන රටවැසියන් ලෙස ආත්ම ගෞරවයෙන් යුතුව ජීවත්වීම ලබා ගතු බව ය.

දෙමළ ආත්ම ගෞරවය

එහෙත් 1983 බේදවාචකවලින් පසු 84 දී සම්මත කර ගන්නා ලද ප්‍රජාතන්ත්‍ර විරෝධී ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය නිසා දෙමළ මන්ත්‍රීවරුනට ප්‍රශ්න විසඳණු තබා ආත්ම ගෞරවය ඇතිව පාර්ලිමේන්තුවේ අසුන් ගැනීමටත් නොහැකි විය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය කඩා ඉහිරුණේ ය. කිසිම දේශපාලන දර්ශනයක් නැති "පාතාල ලෝකය" දෙමළ ජනතාවගේ සාධාරණ සටන බලහත්කාරයෙන් උදුරා ගත්තේ ය. එසේ උදුරා ගත්තේ විපක්ෂ නායකයා ඇතුළු දෙමළ දේශපාලනඥන් බුරුතුපිටින් ඝාතනය කිරීමෙනි.

දැන් ඇති අභියෝගය නම් සුරුට්ටු කඩේ හා බාබර් සාප්පුවේ කන්දයියලාටත්, පේදුරුතුඩුවේ බේකරියේ සුමනදාසලාටත්, අනිකුත් සියලුම රටවැසියන්ටත් "පළමු වැනි පන්තියේ රටවැසියන් ලෙස "එක සමාන අයිතිවාසිකම් හා වගකීම් ඇති සාධාරණ සමාජයක් ගොඩනැගීමේ අභියෝගයයි.

Mathematics at Caroline Springs

- Give a head start to your sons/daughters in 2009!!!.
- Affordable group tuition by Victorian Institute of Teaching Registered Experienced High School Maths Teacher.
- Limited number of students only

Western Suburb class at Caroline Springs

> Grade 7, 8,9,10 classes start on February
> Special classes for learning diffi culty students.
> Prepare for all school entry exams.
> VCE classes starting soon……

Teacher:
Mano Perera
Grd. Dip Edu., B.Sc., Dip. Acc.
Member of Mathematic Institute of Victoria
Ph. : 8361 7716 or 04300 79560
Email. : pereramano@gmail.com or
Perera.mano.m@edumail.vic.gov.au

AFTER THE APOLOGY

Counterpoint

by The Defector

More than one year has elapsed since the historic apology to the Stolen Generation made by the Prime Minister Kevin Rudd. It was on the eve of its first anniversary that Australian of the Year Michael Dodson came out with a new suggestion. He did so on another historic day, January 26, 2009, which the country is celebrating as Australia Day.

What Dodson suggested was the nation ought to discuss as to whether it ought to be celebrated as Australia Day. It is not difficult to see what prompted him to make the suggestion. Although the country celebrates January 26 as Australia Day, Australian Aboriginals, at least some of them, have been staging a protest on this day. To them it still remains the Invasion Day, the day on which the white setters first arrived in the land. Their feelings have been expressed by Marnie Kennedy as follows:

"Today, they celebrate Australian Day
For us it's sad in a way
Will they remember what it cost?
Will they remember what we lost?

Yes, today they celebrate
The taking at our land
Yes today two hundred years ago
There was no one to give us a helping hand"

However, all the same, it was a refusal to open a discussion on an important national question. Dodson did not make a demand. He too put it in a diplomatic manner. Let us have conversation, he said. The P.M. could have easily agreed to that. What has been lacking in the entire process of handling aboriginal affairs, is proper consultation.

The attitude of white rulers from the very beginning had been one which says bluntly: we know the problem, we have the solution, and we don't have to seek the advice of anyone. That was the attitude that had been adopted from the time the indigenous people were put into reserves and controlled under strict rules, up to the time John Howard refused to apologise to the stolen generation. With the advent of the new Labor government, under Kevin Rudd who was gracious enough to offer the apology, one would have expected that attitude to change. The rejection of Dodson's suggestion wholesale by Kevin Rudd seemed to give a different signal. Any aggrieved party would like to be consulted on what measures are to be taken to redress their grievances. John Howard displayed his unwillingness to consult even the territory government when he decided on his intervention programme into Northern Territory Aboriginal settlements. The irony is that his decision to intervene was prompted by a report by a committee appointed by Territory government itself. Consulting the local Aboriginal Organizations or even the Elders would not have been even the thought of under such conditions. This intervention was for an urgent problem, but in concerns the life of these people who should have a say, even though they may be part of the problem.

It is true that it was a Labor Government, under Paul Keeling that corrected the biggest mistake made by early settlers, through its historic Mabo Legislation which restored the ownership of the land to Australia's first citizens. It was the occasion on which the long-held myth of ***terra nullius*** was finally put to rest. Although subsequently watered down by John Howard by his Wick Legislations, Mabo Act remains the first meaningful step taken by the government in the long process of giving back the dignity denied than for more over two centuries.

What Kevin Rudd did, admirably with the co-operation of then opposition leader, Brendan Nelson, one year ago, on the Apology Day, was something his predecessor John Howard had been resisting for well over ten years, that was the apology that Howard refused to make, claiming his government was not responsible for what earlier governments had done.

As Kevin Rudd rightly said on that occasion apology was just the first step, the beginning of a long and difficult road to making the Australian Aboriginals equal partners in the nation's life and progress. There was a lot to be done in order to bring the indigenous population to the level of the non-Aboriginal Australians. They are lagging behind the rest in regard to their life span, regard to health, housing and living conditions, education, employment and also alcohol abuse. There is no quick fix to overcome any of these ills or disadvantages. Unless and until all these conditions are improved, the Australian Aboriginals as a whole will remain a third world population in a first world country.

No one would say that the Prime Minister, his minister in charge of Aborigines Affairs and the government as a team are not committed to improving the situation. There was the 20-20 summit which again highlighted the problem. At the same time, the suggestion made by Mick Dodson brings out one aspect in the operation that perhaps has been overlooked, may be due to the urgency and the seriousness of the problem. Why did the prime minister who was so forthcoming on the issue of the apology dismiss the suggestion wholesale? He did it with respect and in a dignified way.

The new government has decided to continue the programme, in spite of protests from Indigenous organizations. There again, intentions are honest. Hopefully, there will be some sort of consultation in the process. The more you involve the community in the operation, the more effective and lasting would be the solutions.

Howard government abolished the only national organization representing the indigenous people of Australia, the ATSIC. It is true that it was ineffective. There might have been corruption and wastage of money. But the existence of a representative body that could speak on behalf of all indigenous people, and a body that the government can consult on national issues, is a crying need, even in an advisory capacity. The position has not so far been corrected. However, the government appears to be avoiding the acknowledgment of leaders of Aboriginal people, maybe because they were critical of government policy. These leaders appear occasionally, but they do not seem to be making much of a contribution at present.

There are some individuals, mostly White Australian men and women, some in their retirement, devoting their time and money for improving the living conditions of the Aboriginal people. While acknowledging their quiet, but valuable service to the nation, it has to be pointed out that a more concerted effort has to be made to tackle the whole issue.

Why not enlist our sportsmen and women, including the Aboriginal sports people and professionals who can devote their time to this exercise. For this operation to be a success, it must be turned into a national campaign wherein the entire nation takes responsibility to setting one section of the nation truly on their feet.